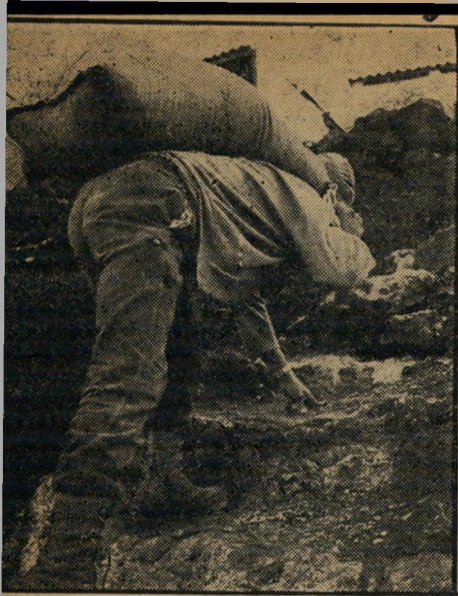

ראש הועד מכלוף בושכילה, 30 מחזיר: "ה' לול הציל אותנו. חיטולו יביא לנו חיים"

הלול ההרס שייד לאברהם אלמליח, בן ה'28, שעלה ממארוקו. אלמליח, המקיים אשה וארבעה ילדים, נאלץ לחסל לולו בשל מחלת העופות. בגלל כישלונו של דיין בייצוא ביצים, עלולים יחד תושבי כסלון להיות במצבו.

נתיב העינויים המוביל מה' ולולו של אהרן פריזה, מקשה על החיים.

זה נדון למות

ישלמו את מחיר הכישלון האיום של שר החקלאות משה דיין

ומפוחת במיוחד. היא מסוגלת לייצר, כיום, 1300 מיליון ביצה ב-40 אלף טונות בשרי עוף לשנה.

מצב מרגין וממלאגאחה, לכל הדעות. אך במציאות הישראלית, פירושם של מספרים אלה שואה בעלת מימדים לאומיים. כי ה' שוק הישראלי יכול לקלוט רק כשליש ה' ביצים המיוצרות.

מה לעשות ב-800 מיליון הביצים וב' 4500 טונות בשר-העוף הנותרות?

„לייצא“ יאמר כל ילד. אך ישראל אינה יכולה לייצא כמויות כאלה. היא מקבלת את מוון-העופות חנים, מארצות-הברית, כסעד כלכלי, וחוק ארצות-הברית אומר כי לא יוענק סיוע לארץ זרה, עד שלא יהיה בטוח שהענקתו זו לא תפגע בכלכלתה של ארצות הברית ו/או מדינה ייודית אחרת. יצוא של ביצים ובשר-עוף משראל לאירופה יסוג פגיעה רצינית בכלכלתן של דנמארק והולאנד.

משה דיין, אשר על אף הגיעו לדרגת שר לא השתחרר עדיין מן המנטאליות של מפקד גדוד במלחמת תש"ח, חשב ש' אפשר להתחכם עם העולם. הוא החליט ש' מדינת ישראל יכולה לא רק לייצא את העודסים העצומים של תוצרת הלול, אלא

שהיא אף יכולה לשווק בחו"ל כל כמות נוספת שלולניה יהיו מסוגלים לייצר. שר החקלאות בנה ענף מרכזי בכלכלת המדינה על ההנחה כי אפשר להערים על האמריקאים, ההולאנדים והגרמנים, כשם שבוגי הסליקים של ההגנה הערימו על חיילי ה' מגדטס בארץ-ישראל.

אלא שאם אפשר לטמון במחבוא תת' קרקעי עשרה רובים גזובים ו-50 רימונים מוברחים — איאפשר להעלים מעיני ה' עולם 800 מיליון ביצים לשנה. מה שכל פקיד במשרד החוק, או במשרד המסחר ו' התעשייה יכול היה לנבא. קרה: הדנים ו' ההולנדים גילו את ההסתננות הבלתי הוגנת מישראל, התלוננו באוזני האמריקאים, ואלה ציור על ישראל להפסיק את ייצוא הלול, או להסתכן בהפסקת הסיוע בעודס-מוון.

תחבולות פלמ"חניק בדימוס

משה דיין לא היה צריך להיות נביא — מ' לו גם נביא בעניין שהסתתרותו העתי' דה היתה ברורה כל-כך. הוא גם לא היה צריך לגלות את הכישרון הכלכלי המינימלי כדי להעריך את סיכויי הייצוא הזה. די היה לו לעיין בוד"ח שנשלח למשרד החק' לאות על ידי אדם מוסמך לחתת דעה ב' גידון: מרדכי פארן, הנספח החקלאי בשגריר' רות ישראל בלונדון.

הזהיר פארן בוד"ח ארוך ומגומק, שנש' לח לפני למעלה משנה וחצי למשרד החקל' אות: אסור לתכנן ייצוא נרחב של תוצרת הלול. אסור שבעתיים לבסס איוושהי תוכנית משקית על נסיון לייצוא כזה. אזהרה זו פורסמה בשעתו במדור תצפית של העודם הזה, שהסתמך על הוד"ח הפנימי.

דיין לא ראה את עצמו מוגבל על-ידי חתת-דעת פסימיות כאלה, של סתם אנשי' מיקצוע. הוא — איש המעש, איש ההסתע' רות — יוכיח במעשים כי אנשי המיקצוע אינם מבינים במיקצועם. הוא החליט כך בקשר לעגבניות מונימייקר, נגד עצות אנשי המדע והמיקצוע. כי רצה להגשים את חוונו הפרטי: הפיכת משרד החקלאות לגורם' הראחה הראשון במדינת ישראל ובכלכלתה — קרש קפיצה למישרות רמות ומפוארות יותר בצמרת השלטון.

חקלאי ישראל ולכללתה — ועימם מאות אלפי עקרות-הבית — נוכחו לדעת על בשרם, כי עגבניות מון חדש אינן גדלות על-פי פקודת-מבצע של רב-אלוף בדימוס. האולטימטום של ארצות הברית להפסיק בייצוא הביצים, מלמד עתה, במחיר יאוש וייסורים, כי שוק זו אין כובשים על-פי

* 300 מיליון הביצים שיוצאו בשנה ש' עברה נשלחו לפי פירוט זה: 60 אחוז ל איטליה; 16 אחוז לגרמניה המערבית; 6 אחוז לשווייץ; 3 אחוז לקפריסין; 2.3 אחוז לאוסטרליה; 2 אחוז לצרפת; 10.7 אחוז לאנגליה, מאלטה, ארצות מורח-אירופה ו' צפון אפריקה.

תחבולה של פלמ"חניק בדימוס. ******* **הזוכים עז בטוח!**

במה נוגע הכישלון המחריד של משה דיין לכפר כסלון? את התשובה אפשר לקבל מפי תושבי הכפר.

סיפר השבוע אהרון פריזה (30), שעלה מתוניס והמתגורר בכסלון עם אשתו ושלו' שת ילדיו: „לפני שנה באו לכאן שליחי הסוכנות ואמרו לנו שהוחלט לבסס את כפרנו על ענף הלול. הם נתנו לכל אחד מאיתנו 300 מטילות, ומדריך מיקצועי לכל הכפר. כל ביצה שיכולנו לייצר מצאה קונה. באנו לסוכנות ודרשנו שתשלם את המיכסה שלנו, שהיא 600 מטילות למשפחה.

„הסוכנות ראתה שלמדנו את המיקצוע, ושאנחנו כבר יכולים להתקיים מהכנסות הלול, והיא נתנה לכל משק עוד 300 מט' לות. גם אז מצאנו קונים לכל ביצה ש' יצרנו. ולא רק זה. באו אלינו מהסוכנות ו' אמרו לנו: „אתם רואים שאפשר להתפרנס יפה מהלול? למה לא תגדילו בעצמכם את הלולים שלכם? תעשו קצת מאמץ ותבנו עוד לולים. לישראל יש תוכניות גדולות ל' ייצוא. כמה שתייצרו — תוכלו למכור לייצוא. אין לכם מה לחשוש. אתם הולכים על בטוח.“

„עשינו מה שיעצו לנו. אפילו קישרו אותנו עם בעל-מסגריה בירושלים, שבנה לנו את הלולים החדשים קצת במזומן והעיקר בשטרות. נכנסנו לחובות מעל לראש. ולמה לא אם המדינה באה אלך ואומרת לך אתה הולך על בטוח! המאמץ שאתה עושה עוזר לכלכלה של המדינה! מה יש לנו לפחד?

„ועכשיו? עכשיו כולם מושכים את הידיים שלהם. איפה יוצא, איפה הרחבה, איפה שוק? שחטו אותנו. קיצצו את הכנפיים שלנו. המסגר רוצה את הכסף שלו. המס' ביר המרכזי רוצה את מחיר התערובת. בית-האימון רוצה את החוב שמגיע לו בשביל הפרגיות שקנינו ממנו בשביל להר' חיב את הלול. 200 לירות חובות יש לי כל חודש. אם יהיה לי מול החודש, ארויה 100 לירות. מה אעשה בהן? אקנה אוכל לילדים או אשלם שטרות.“

נתיב היסורים

סיפורו של פריזה משקף את תולדות הכפר כולו. הוא הוקם לפני שמונה שנים, כמשק חקלאי שיתבסס של 25 דונאם מטעים לכל משפחה. היו, אומנם כמה מומחים שפיקפקו ביכולתם של סלעי הדי' יהודה לקיים חקלאים. אך יוסף וייץ, הבוס הגדול של הקרן הקיימת לישראל, הכריע אישית. „אני מכיר כל שעל אדמה בארץ הזאת“, הכריז, „ואני יודע שיש מספיק אדמה טובה במקום הזה.“

כך, על סמך בטחונו האישי של עסקן בעל-זכויות, נחתך גורלם של עשרות משפ' חות עולים. בראשונה הובאו לשם עולי (המשך בעמוד 21)

בת המקום אורה קסחי, ש' נולדה בכסלון ואמה, העוזרת לה להחזיק את בובותיה.

אם השבעה זוהרה בן-ברוך, אם לשבעה יל' דיס. אם ייהרס הלול, לא יהיה לחם לילדיה.

הסמל אחד מתושבי כסלון מדגים את מצב התושבים: כמו ביצה שנמנעה ביד אכזרית ותיזרק לאשפה.